

Kırmızı Pandanın Feneri

Aysel Banu YAVUZAL

Kırmızı Pandanın Feneri

Aysel Banu YAVUZAL

Bambu ormanının kalbinde, tüyleri sonbahar yaprakları gibi olan küçük bir kırmızı panda yaşırdı: Rusty. Kehribar rengi gözleri merakla parıldar, kabarık halkalı kuyruğu heyecanla sallanırdı. Her gece küçük pirinç fenerini yakıp ayın bambuların arasından parlayışını izlerdi. Ay ışığı orman zeminine gümüş çizgiler çizer, Rusty kendini güvende ve sıcacık hissederdi.

Rusty'nin en iyi arkadaşı Pip'ti; kocaman yuvarlak gözleri ve kırmızı atkısı olan minik bir uçan sincap. Palamut kapağından bir şapka takar, yumuşak gri bir yaprak gibi daldan dala süzülürdü. Birlikte ayın altında sırlarını ve meyvelerini paylaşırlardı. Pip sık sık, 'Seninle Rusty, karanlık o kadar da büyük görünmüyor,' derdi. Rusty de gülümseyip Pip'in patisini okşardı.

Bir gece orman tuhaf bir şekilde karardı. Gümüş çizgiler soldu, bambular karanlıkta gıcırdadı. 'Ay nereye gitti?' diye fısıldadı Pip, kocaman gözleri daha da yuvarlaklaşarak. Rusty fenerini yukarı kaldırdı. 'Merak etme,' dedi. 'Gökyüzünü neyin kapattığını bulacağız.' Küçük fener cesurca parladı ve iki arkadaş geceye adım attı.

Devler gibi sallanan uzun bambu saplarının yanından parmak uçlarında geçtiler. Gölgeleer yolda dans ediyor, Pip'in küçük pembe burnu seğıiriyordu. Yakınlarda bir dal çıtırdadığında, 'O ses de neydi?' diye ciyaktadı. Rusty fenerini daha sıkı kavradı. 'Sadece rüzgâr,' dedi, kendi kalbi hızla çarpsa da. 'Yakınımda kal Pip. Birlikteyiz.'

Birden Pip'in kocaman gözleri ileride yumuşak bir parıltı fark etti. 'Bak!' diye bağırdı. Minik parlayan mantarlar, ormanın derinliklerine giden yolu aydınlatan küçük lambalar gibi dizilmişti. Her mantar hafif mavi bir ışıqla nabız gibi atıyordu. 'Bize nereye gideceğimizi gösteriyorlar,' dedi Rusty. 'Parlayan mantarları takip edin!' Ve öyle yaptılar, adım adım.

Mantar yolu onları birbirine dolanmış sarmaşıklardan bir tünelden geçirdi. Çalılardan tuhaf hışırtılar geliyor, Pip'in süzülme kanatçıkları titriyordu. 'Belki geri dönmeliyiz,' diye fısıldadı. Rusty başını salladı. 'Çok ileri geldik. Mantarlar hâlâ parlıyor. Bizi önemli bir yere götürüyor olmalılar. Kuyruğumu tut Pip.'

Dar bir aralıktan sıyrılıp bir dereye ulaştılar. Su, ay olmadan kapkara görünüyordu. Pip o kadar uzağa atlayamazdı ve süzülme kanatçıkları uçamayacak kadar ıslaktı. 'Korkuyorum,' diye itiraf etti. Rusty bir an düşündü. 'Seni sırtımda taşıyım,' dedi. 'Tüylerime sıkı tutun.' Pip öyle yaptı ve arkadaşı bu kadar yakınındayken kendini cesur hissetti.

Öbür tarafta parlayan mantarlar daha da büyüdü ve parladı. Yosunlu kayaların üzerinden, devrilmiş dalların altından tırmandılar. Pip'in palamut kapağı gözlerinin üstüne kaydı, Rusty onu nazıkçe geri itti. 'Harika gidiyorsun,' dedi Rusty. 'İyi bir takımız.' Pip gülümsedi ve yuvarlak gözleri güvenle parladı. Orman biraz daha dostça hissettirdi.

Sonra yeni bir ses duydular: dev bir iç çekiş gibi yumuşak, hüzünlü bir vınlama. 'Bu ne olabilir?' diye merak etti Pip. Kalın bir bambu kümesinin etrafından baktıklarında hayret verici bir şey gördüler: devasa, ısıltılı bir sarmaşık örtüsü gökyüzüne düşmüş, ayı saklıyordu. Vınlama, rüzgârın sarmaşıkları çekiştirmesiydi. 'Ay ışığını engelleyen şey bu!' diye soluğu kesildi Rusty'nin.

Pip hızlı düşünen gözleriyle sarmaşıkları inceledi. 'Uzun bambulara dolanmışlar,' dedi. 'Birlikte çekersek belki onları hareket ettirebiliriz.' Ama sarmaşıklar ağır ve yüksek görünüyordu. Pip'in minik patileri çok küçük kalıyordu. 'Yetişemiyorum,' dedi üzgünce. Rusty patisini sıktı. 'Bir yol bulacağız. Her zaman buluruz.'

Tam o sırada parlayan mantarlar titreşti ve yukarıyı işaret ediyor gibiydi. 'Bak!' dedi Pip. 'Bize bambudan yukarı çıkan bir yol gösteriyorlar!' Mantarlar kalın bir sapın etrafında ışıktan bir sarmal merdiven oluşturdu. 'Tepeden süzülebilirsin,' dedi Rusty. 'Ben de tırmanıp aşağıdan çekerim.' Pip'in gözleri kocaman açıldı. 'Ya düşersem?' 'Seni yakalarım,' diye söz verdi Rusty.

Rusty fenerini yukarıda tutarken Pip omuzlarına, sonra ilk mantarın üstüne tırmandı. Pip yukarı, hep yukarı çıktı, kırmızı atkısı dalgalanıyordu. Mantarlar sağlam durdu, her adımda daha da parladı. Tepede Pip derin bir nefes aldı. 'Rusty için,' diye fısıldadı ve havaya sıçrayıp dolanmış sarmaşıklara doğru süzüldü.

Pip minik patileriyle bir sarmaşığı yakaladı ve var gücüyle çekti. Aşağıda Rusty başka bir sarmaşığı çekiştirdi, halkalı kuyruğu dengede durmak için bir bambu sapına dolanmıştı. 'Çek!' diye seslendi Rusty. Yavaşça, sarmaşık örtüsü kaymaya başladı. Ay ışığı gümüş gibi, pırl pırl fışkırdı! 'Başardık!' diye sevindi Pip, Rusty'nin onu bekleyen kollarına süzülerek.

Orman yeniden ay ışığıyla pırıldadı. Bambu yaprakları ısıldadı, dere gümüş bir aynaya dönüştü. 'Çok cesurdun,' dedi Rusty, Pip'e sarılarak. 'Sen olmasan bunu başaramazdım.' Pip Rusty'nin sıcak tüylerine sokuldu. 'Ben de senin fenerin ve cesaretin olmasa başaramazdım. Güven her şeyi daha az korkutucu yapıyor.'

Parlayan mantarlar ışıklarını kısıp yosunun içine çekildiler, işleri bitmişti. Rusty ve Pip dost ayın altında eve yürüdüler, kalpleri gururla doluydu. 'Hatırlanacak bir gece macerasıydı,' dedi Rusty. Pip başını salladı, palamut kapağı sallandı. 'Hep birlikte keşfedelim,' dedi. Ve öyle yaptılar, dostluğun en karanlık yolları bile aydınlattığını bilerek.

Sıcacık yuvalarına döndüklerinde Rusty fenerini bir rafa koydu ve sıcak ışığı odayı doldurdu. Pip yanına kıvrıldı, kırmızı atkısı ikisini de sarmıştı. 'İyi geceler Rusty,' diye esnedi. 'İyi geceler Pip,' diye fısıldadı Rusty. Dışarıda ay bambu ormanına göz kulak oluyordu ve iki arkadaş birbirlerinin güvenine sığınmış, huzur içinde uyudular.